

Chương 22

Tháng Năm tới, mùa xuân đã sắp hết. Đêm qua có một trận mưa nhỏ nhưng sớm nay không khí ở đề đô vẫn không mấy trong lành.

Sau bữa sáng, người qua lại đông dần, vẻ hào hoa mỹ lệ của kinh đô dần xuất hiện.

Trong phủ thái phó, nô bộc ăn mặc chỉnh tề, tất cả mọi việc đều diễn ra như thường ngày. Thiếu chủ đã quay về sau buổi triều sớm, theo thói thường đến thư phòng đọc sách, khoảng một canh giờ sau mới dọn chuẩn bị kiệu, muốn ra ngoài cho khuây khỏa.

Ứng thị trước nay đều không khoa trương, ngoài kiệu quan chính thức lúc thượng triều thì hằng ngày vẫn ra vào từ cửa ngạch, ngoài bốn phu kiệu cũng chỉ đem theo vài ba tùy tùng. Một đoàn người nhỏ giữa đề đô hoa lệ cũng không mấy thu hút sự chú ý.

Kiệu nhỏ rời khỏi phủ, đi qua An Đại ở trung tâm, rẽ sang hướng tây, dọc đường không hề dừng lại.

Bức họa Tiểu Thất vẫn được dán hai bên cổng thành, binh sĩ gác cửa tra xét dòng người qua lại, tất cả đều rất yên ổn. Giám sát cổng thành đang đứng một bên chỉ đạo, thấy một chiếc kiệu nhỏ đi đến liền ra lệnh dừng lại, đột nhiên phát hiện trên chiếc đèn lồng treo trước cửa kiệu có một chữ “Ứng”, vội khom người hành lễ.

“Thỉnh an Ứng đại nhân.”

“Miễn lễ.” Ứng Sùng Ưu vén rèm kiệu, mỉm cười, “Vất vả cho người rồi.”

“Tận lực vì hoàng thượng, sao dám nói hai chữ ‘vất vả’.” Viên giám sát cười, nhưng mắt âm thầm liếc vào trong, “Đại nhân muốn xuất thành sao.”

“Đúng vậy, ta muốn ra ngoài một lát.”

Viên giám sát nhìn trong kiệu thấy ngoài Ứng Sùng Ưu không còn ai khác, cũng không dám hỏi nhiều, chỉ liếc tướng mạo của đám tùy tùng, đoạn lui lại vài bước, nhường đường cho kiệu rời thành.

Đoàn người thuận lợi ra khỏi thành, sau đó rẽ sang đường đi về phía huyện An Đức, được khoảng mười dặm thì dừng kiệu trước một ngôi miếu lợp xúp hương khói lạnh tanh.

“Đại nhân muốn dâng hương ở đây sao.” Một tùy tùng ngạc nhiên hỏi.

“Nhân gian kính bái đều là bò tát, cần chi đến nơi khói hương nghi ngút.” Ứng Sùng Ưu thân nhiên đáp. Sau khi xuống kiệu, chàng nhìn về hướng cánh cửa cũ nát, đoạn quay lại dặn dò, “Các người nghỉ ngơi bên ngoài, Ứng Võ đem đồ cúng theo ta.”

Đám thuộc hạ vâng lời đứng chờ, một người tên Ứng Võ ôm một chiếc rổ lớn từ trong kiệu theo sau Ứng Sùng Ưu, bước vào trong miếu.

Do hương khói đã tắt từ lâu, chỉ còn một lão nhân coi miếu đang quét dọn, thấy khách đến cũng không lên tiếng chào hỏi, vẫn tiếp tục cúi đầu chặm rãi làm việc. Ứng Sùng Ưu không muốn làm phiền đến lão, liền đi thẳng vào hậu viện, ra rùng trúc đằng sau.

A Thích mặc một bộ đồ màu đen sẫm, đã đứng đó đợi sẵn, thấy bóng dáng Ứng Sùng Ưu liền vội vàng hành lễ.

“Vắt vả cho người rồi,” Ứng Sùng Ưu vội ngăn A Thích, đoạn quay lại mở chiếc rổ lớn trong tay Ứng Võ, bế một đứa bé đang ngủ say ra, lòng không khỏi thương xót, đưa nhẹ hai cái.

“Ứng đại nhân, việc này...” A Thích tròn xoe mắt kinh ngạc.

“Kẻ dưới trong phủ ta vớt được nó ở con sông ngoài kỹ viện, bởi mẹ nó là gái lầu xanh, những người ta quen biết đều không tiện nhận nuôi, nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có thể nhờ người tìm một hộ dân cách xa huyện An Đức một chút để gửi gắm. Đây là tiền nuôi dưỡng nó, người hãy nhận lấy trước.”

“Đại nhân sao phải làm như vậy.” A Thích xua tay, “Việc nhỏ nhất này chỉ cần dặn dò một tiếng là được, nuôi dưỡng đứa trẻ bị bỏ rơi cũng coi như tích đức, đâu cần Ứng đại nhân bỏ tiền nuôi dưỡng. A Thích cũng có bổng lộc, lẽ nào lại không thể nuôi nổi một đứa trẻ.”

Ứng Sùng Ưu ấn chặt tay A Thích, vẻ mặt nghiêm nghị, “Người nghe ta, đứa bé này xuất thân không được tốt, ta không mong người nhận nuôi nó. Hãy tìm một nhà nông hiền lành lương thiện hiếm muộn con cái trong sơn thôn để gửi gắm, đưa món tiền này cho họ, không được để họ biết thân phận của người, sau đó cố gắng đừng qua lại gì nữa, rõ chưa.”

A Thích nghi hoặc, nhưng tin tưởng Ứng Sùng Ưu là người tốt nên chỉ do dự một chút rồi trả lời, “Ứng đại nhân yên tâm, ti chức nhất định sẽ làm theo lời dặn, giải quyết ổn thỏa việc này.”

“Làm phiền người rồi.” Ứng Sùng Ưu bế đứa bé đến trước mặt Ứng Võ cho nhìn một lát, đoạn cẩn thận đặt vào lòng A Thích, vỗ nhẹ lên gương mặt nhỏ

nhấn đang say giấc, “Ba ngày nữa là nó đầy tháng, người hãy nói cho cha mẹ nuôi của nó biết.”

“Vâng.”

“Người lên đường về cho kịp, đừng trì hoãn nữa, lần sau người đến kinh thành, chúng ta lại gặp mặt.”

Ứng Sùng Ưu mỉm cười, nhìn theo đến khi bóng dáng A Thích khuất hẳn, lúc này mới quay lại xoa đầu Ứng Võ, “Được rồi Tiểu Thất, A Thích là người đáng tin cậy, bảo bảo nhất định sẽ lớn lên trong yên bình, đừng khóc nữa.”

Tiểu Thất lau những giọt nước mắt đang lăn dài trên má, khẽ đáp một tiếng, đoạn theo sau sư huynh, hai người lại men đường cũ về cửa trước. Ứng Sùng Ưu không lên kiệu vôi mà đưa cho Tiểu Thất một chiếc túi màu vàng sậm, dặn dò trước mặt bọn người dưới, “Ứng Võ, bùa bình an được xin nơi cửa phật, người không được chậm trễ, sớm đưa đến tay lão thái gia, hiểu chưa.”

Tiểu Thất gật đầu, “Vâng, đi ngay bây giờ sao.”

“Đi ngay bây giờ,” Ứng Sùng Ưu nói đầy ẩn ý, “Khi gặp lão thái gia, hãy thay mặt ta thỉnh an người, dọc đường người cũng phải an phận, không được phép xen vào chuyện của người khác, làm chậm trễ hành trình.”

“Biết rồi ạ.” Tiểu Thất trả lời, lưu luyến nhìn sư huynh, đoạn nhảy lên con ngựa bên cạnh, khuất dần trong đám bụi mù mịt.

Ứng Sùng Ưu lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, quay người lên kiệu hồi thành.

Đoàn người bộ hành nên tốc độ tương đối chậm, trên đường đi nghỉ ngơi dùng bữa kéo dài thêm nửa canh giờ, bởi vậy khi về đến trước cửa phủ thái phó thì đã là lúc hoàng hôn sắp buông. Sau khi dùng kiệu, Ứng Sùng Ưu rửa sạch bụi đường, thay y phục, đang muốn đến Đông viện thăm đường huynh thì Ứng Hải chạy đến bẩm cáo, “Thiếu gia, Trịnh đại tướng quân báic kiên, đang đợi người ở phòng khách.”

“Trịnh Lâm.” Ứng Sùng Ưu không rõ đại tướng quân của Diêm Linh quân đến tìm chàng có việc gì, vôi vàng thay trang phục chỉnh tề, rảo bước đến phòng khách, quả nhiên thấy Trịnh Lâm sắc mặt trầm tư đứng đợi trước cửa.

“Đại tướng quân đến phủ không biết có điều gì dặn dò.” Ứng Sùng Ưu mỉm cười, chấp tay chào hỏi.

Trịnh Lâm không nói lời nào, lông mày khẽ nhíu, nghiêng mình ra hiệu cho chàng vào trong phòng, ánh mắt nhìn chàng như ám thị.

Ứng Sùng Ưu nhất thời không rõ ánh mắt đó có ý gì, bất giác bồn chồn, sai bước vào trong, vừa ngẩng mặt lên liền biến sắc.

Giữa phòng, một người vận trang phục thiên tử đương triều, ngồi tựa lưng trên chiếc ghế thái sư bằng gỗ tử đàn, tay cầm vạt tờ giấy, sắc mặt u ám lật xem từng trang.

Ứng Sùng Ưu kinh ngạc nhận ra trong tay người kia chính là bản tấu từ quan chàng vẫn chưa kịp sửa lại, rõ ràng chàng đã đặt nó trên bàn trong thư phòng, không hiểu sao bây giờ lại ở trong tay Dương Thù.

“Ứng thiếu bảo,” Trịnh Lân theo sát phía sau lúc này mới từ từ đóng cửa, ngoảnh sang thấy chàng cứ ngây người liền hắng giọng, cố tình nhắc nhở, “Bệ hạ đang ở đây.”

Ứng Sùng Ưu lúc này mới định thần, vội vàng quỳ xuống hành lễ, “Thần Ứng Sùng Ưu, tham kiến bệ hạ.”

Dương Thù cuộn tròn bản tấu trong tay, lạnh lùng đưa mắt nhìn chàng hồi lâu mới lên tiếng, “Bình thân.”

“Tạ ơn bệ hạ.”

“Người trong phủ nói, hôm nay người có việc ra khỏi thành.”

“Vâng.”

“Người đã làm gì.”

“Thần hôm nay ra khỏi thành để thắp hương cầu an cho gia phụ.”

Trịnh Lân đứng bên cạnh lại khẽ ho một tiếng như ám thị. Ứng Sùng Ưu nhìn Trịnh Lân, mặc dù không hiểu nhưng trong lòng đã có chút lo lắng.

“Người hiếm khi xuất kinh, chỉ để dâng hương thôi sao.” Dương Thù vẫn điềm đạm hỏi, sắc mặt không đổi.

“Tiện thể thăm thú quang cảnh bên ngoài, du ngoạn một lúc.”

Ánh mắt Dương Thù đột nhiên sắc bén khác thường, hần nhìn chăm chăm Ứng Sùng Ưu, dường như muốn xuyên thấu gương mặt đó, đến ngũ khí cũng trở nên lạnh lùng u ám hơn.

“Ứng thiếu bảo, những lời trăm hỏi, người suy nghĩ kỹ rồi hắng trả lời. Hôm nay xuất thành, rốt cuộc người đã làm gì.”

Ứng Sùng Ưu hơi sợ hãi, nghĩ đi nghĩ lại chắc không thể có sơ hở nào, do dự một lúc, vẫn trả lời, “Thần đến ngôi miếu phía tây ngoài thành, để thắp hương...”

“Ứng Sùng Ưu,” Dương Thù nghiêng răng cắt ngang lời chàng, “Trẫm nhắc nhở người một lần nữa, người suy nghĩ kỹ rồi trả lời! Hôm nay xuất thành, người đã làm gì.”

Trịnh Lân sợ hoàng đế càng tức giận nên không để ý lễ nghĩa quân thần nữa, vội vàng chen ngang, “Ứng thiếu bảo, ta và bệ hạ vừa ra ngoài thành về, thiếu bảo có lời gì, tuyệt đối không được giấu giếm nữa...”

Nói đến Ứng Sùng Ưu đã hiểu sự tình không ổn, chỉ là không rõ Dương Thù đã biết những gì, Tiêu Thất và đứa bé đó liệu có thuận lợi thoát thân không? Lúc này trong lòng chàng vô cùng hỗn loạn, sắc mặt lúc trắng lúc xanh.

“Kẻ bịt mắt ra tay cứu giúp tên phản nghịch hôm đó đã sử dụng Du Vân Chương của Phù Sơn, người từng dạy trẫm, nhớ không.” Dương Thù đứng dậy, giọng lạnh như băng, “Trẫm chỉ cần nhìn thương tích trên cơ thể binh sĩ tuân bô đã biết kẻ đó là ai.”

Ứng Sùng Ưu không nghĩ hoàng thượng lại đích thân kiểm tra vết thương của binh sĩ, bởi vậy chàng đã không tính đến lỗ hổng này. Lúc này nghe Dương Thù nói vậy, chàng chợt nhận ra đến Dương Thần mình cũng khó lòng bảo vệ được, trong lòng càng hoảng loạn, hàng loạt suy nghĩ xuất hiện, suy tính xem nên biện bạch thế nào, nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn không biết nên nói từ đâu mới phải.

“Chỉ cần biết Dương Thần là người ra tay, thì không có việc gì trẫm không thể tìm ra.” Bước chân của Dương Thù dừng lại trước mặt Ứng Sùng Ưu, nhìn xoáy vào chàng, “Nhưng trẫm không muốn lên tiếng trước. Trẫm luôn chờ, chờ người vào cung cầu xin trẫm, xin trẫm khai ân cho sư huynh sư đệ người, xin trẫm tha mạng cho đứa bé đó. Nhưng đến cuối cùng người vẫn tự mình giải quyết mọi việc, không chịu nợ ân tình của trẫm...”

Ứng Sùng Ưu vội lắc đầu, lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi.

“Chắc người biết rõ cứu tôn tử của Mạnh Thích Thanh là phạm tội gì?”

“Người cũng biết rõ trẫm đối với những kẻ phản bội, dù vì bất cứ nguyên nhân nào cũng tuyệt đối không tha.”

“Người đã biết vậy, nhưng vẫn chọn cách âm thầm hành động sau lưng trẫm.” Dương Thù hơi cúi xuống, nhìn sâu vào mắt chàng, nghiêng răng, lạnh lùng cười. “Trẫm nhìn người không màng đến an nguy bản thân mà cứu bằng được đứa bé, bất giác nghĩ đến năm xưa... Mặc dù người truy đuổi và người bị truy đuổi đã đối chỗ cho nhau, nhưng người vẫn là người tương cứu. Đến hôm nay trẫm mới hiểu, thì ra những năm qua người luôn ở bên cạnh, không rời đi, không ruồng bỏ, không phải vì trẫm đặc biệt với người, mà vì người chính là

loại người này. Năm đó người đồng cảm với trẫm cũng giống hôm nay người thương hại đứa bé này. Một khi trẫm đã đủ lông đủ cánh, người không còn hứng thú nữa, sẽ muốn rời đi, có phải vậy không.”

“Bệ hạ, không phải như vậy...”

“Đừng dỗ trẫm như dỗ trẻ con, đừng tiếp tục lừa dối trẫm!” Dương Thù túm mạnh lấy vai Ứng Sùng Ưu, như thể muốn bóp nát xương chàng. “Trẫm luôn nghĩ rằng, dù người không đón nhận tình cảm của trẫm, nhưng ít ra với người trẫm vẫn là người đặc biệt... Không ngờ, trẫm chẳng khác gì đứa trẻ kia! Có lẽ lúc này, trẫm còn không được người quan tâm bằng nó!”

“Bệ hạ...” Ứng Sùng Ưu không hiểu sao Dương Thù lại có thể nghĩ ngợi lung tung để rồi kết luận như vậy, chàng vội đặt tay lên lồng ngực Dương Thù, cố gắng trấn an. “Xin người hãy bình tĩnh, nghe thần nói được không?”

“Còn gì để nói nữa.” Dương Thù nghiêng răng, giọng nói mang cảm giác tuyệt vọng đáng sợ, “Trẫm đột nhiên bừng tỉnh sau giấc mộng đẹp, phát hiện tất cả chỉ là hư vô. Không chỉ Dương Thù không có được tình yêu của người, ngay cả hoàng đế cũng không có được lòng trung thành của người. Nếu đã vậy, trẫm cần gì phải khách sáo nữa.”

Ứng Sùng Ưu nhìn vào đôi mắt băng giá của Dương Thù, một cơn ớn lạnh trào dâng từ tận đáy lòng, chạy dọc cơ thể chàng, “Bệ hạ, mong người suy xét, Dương Thần, bọn họ...”

“Yên tâm, bọn chúng đều là công thần của triều đình, chỉ là bị trói buộc bởi tình huynh đệ, không hề có ý phản chủ, trẫm sao có thể để tôn tử còn chưa đầy tháng của Mạnh Thích Thanh hủy hoại hai nhân tài của mình. Dương Thần đã tự nguyện đi Tây Ninh lập công chuộc tội, thay trẫm giáo hóa đám man di ở biên giới. Ứng Lâm hạ hai bậc, phạt bổng lộc ba năm, tiếp tục quan sát rồi định đoạt. A Thích không rõ sự tình nên không trị tội.” Dương Thù nhếch mép cười nhạt, “Thế nào? Trẫm vẫn được coi là vị quân chủ có lòng khoan dung chứ?”

Mặc dù nghe hình phạt không nặng, nhưng Ứng Sùng Ưu hiểu rõ sự việc không đơn giản như vậy, càng lúc chàng càng cảm thấy trái tim mình bị bóp nghẹt.

“Cảm thấy có gì không đúng phải không?” Ánh mắt Dương Thù lạnh đến tận xương cốt, “Lần này người không có tên trên danh sách trừng phạt, trẫm sẽ khiến người vĩnh viễn ghi nhớ, phản bội trẫm sẽ phải trả giá như thế nào!”

“Bệ hạ...” Ứng Sùng Ưu run rẩy kêu lên.

“Thiếu niên đó là sư đệ người vô cùng yêu thương, phải không? Còn đứa bé đó vừa không nơi nương tựa vừa nhỏ nhoi yếu đuối làm người mềm lòng, phải không?” Dương Thù đi đi lại lại trước mặt chàng mấy vòng, nụ cười chứa đựng

vẻ tàn nhẫn, “Sự trừng phạt của trẫm đối với người chính là cho bọn chúng chết trước mặt người, để người thấy đầu bọn chúng rơi xuống đất như thế nào, máu tươi của chúng trở nên lạnh lẽo ra sao. Hoặc là, người có thể chọn cho bọn chúng một cách chết khác?”

Ứng Sùng Ưu sợ hãi túm chặt tay Dương Thù, run rẩy, “Thần biết nếu theo luật, bọn họ thực đáng tội chết. Nhưng Tiểu Thất còn nhỏ, không hiểu quốc pháp, không hề cố ý khi quân phạm thượng. Còn đứa bé đó được sinh ra tại chốn làng chơi, còn chưa được ghi tên trên gia phả Mạnh thị, hai người đó về tình về lý đều có thể dung thứ. Nếu như bệ hạ chỉ muốn trị tội che giấu của vi thần, xin người chớ giận cá chém thớt, xử chết một mình thần là đủ.”

Trịnh Lâm đứng bên cạnh, nghe chàng nói không khỏi sốt ruột thay, nghĩ vị Ứng thiếu bảo này bình thường thông minh là vậy, sao lúc này lại không sáng suốt? Cầu xin như thế chẳng khác gì thêm dầu vào lửa.

Quả nhiên Dương Thù cực kỳ phần nộ, hất tay Ứng Sùng Ưu không thương tiếc, ngay cả giọng nói cũng trở nên thô bạo, “Người đúng là người tốt! Nghĩ lại năm đó người từng nói, mạng của người là của trẫm, trẫm nghe xong vô cùng cảm động, nhưng hôm nay, xem ra có quá nhiều người, quá nhiều việc có thể khiến người không chút do dự hy sinh tính mạng bản thân. Người không những coi thường sống chết của bản thân, còn coi thường tình cảm trẫm dành cho người... Hai kẻ đó, trẫm nhất định phải giết, nên làm thế nào, người tự lựa chọn!”

Câu nói cuối cùng của Dương Thù có vẻ kỳ lạ, một mặt cho thấy hẳn nhất định phải giết, mặt khác lại để Ứng Sùng Ưu tự chọn lựa. Ứng Sùng Ưu bản thân một hồi mới hiểu ý, lòng ngực đột nhiên nặng trĩu, toàn thân lạnh toát, một lúc sau mới yếu ớt cất tiếng cầu xin, “Bệ hạ, xin người... đừng ép buộc vi thần...”

Dương Thù lạnh lùng cười lớn, trong mắt đầy vẻ phần nộ và tuyệt vọng, “Không sai, trẫm muốn ép người, trẫm muốn xem người có thể vì hai người đó mà làm tổn thương trẫm đến mức nào. Cứu mạng chúng hay trở lại bên cạnh trẫm, trẫm cho người chọn?”

Ứng Sùng Ưu nhắm mắt, cố lấy lại bình tĩnh, vẫn khó lòng kìm nén nỗi đau đớn trong tim.

Càng những lúc thế này, chàng càng hiểu rõ mình xem trọng, mình lưu tâm đến Dương Thù biết bao. Nhưng chọn lựa của con người, vĩnh viễn không thể nghiêng hẳn về phía tình cảm.

Trước ánh mắt như thiêu như đốt của Dương Thù, Ứng Sùng Ưu chậm rãi nhìn xuống, hai tay đặt trên đầu gối, hít một hơi thật sâu, vén tà áo quỳ xuống nền gạch xanh, từ từ khom người, trán chạm đất, hành đại lễ.

Lúc chàng thẳng người dậy, hai viên trân châu lấp lánh xuất hiện trên mặt sàn, tỏa ánh sáng dịu dàng.

Mặt Dương Thù tái xanh.

“Thần Ứng Sùng Ưu, dùng hai viên trân châu này, khẩn cầu bệ hạ ân xá cho hai người đó...” Giọng của Ứng Sùng Ưu tuy yếu ớt phập phù nhưng từng chữ từng câu lại vô cùng rõ ràng.

Dương Thù yên lặng nhìn chàng, cảm giác cơ thể như đang bị xé ra từng mảnh. Một luồng gió lạnh thổi qua, mọi thứ trước mắt mơ hồ nhạt nhòa.

“Mong bệ hạ... ân chuân...”

“Ha... ha ha ha..” Dương Thù phẫn nộ tới cùng, lại phá lên cười lớn, cúi xuống nhặt hai viên trân châu, bóp thành bụi, “Quả nhiên là như vậy, đây chính là lựa chọn của người... Người sẵn sàng coi thường cảm giác của trẫm, chỉ cần cứu bằng được tính mạng của chúng...”

“Nếu làm bệ hạ tức giận, thần nguyện chịu trừng phạt,” Ứng Sùng Ưu ngẩng đầu nhìn vào mắt Dương Thù, “Nhưng bệ hạ là thiên tử chí tôn, lời nói tựa vàng ngọc, người đã hứa thì xin đừng nuốt lời...”

“Được!” Dương Thù lớn tiếng ngắt lời, “Người muốn cứu bọn chúng, trẫm thuận theo ý người, để bọn chúng bảo toàn mạng sống, đúng như những gì người sắp xếp. Nhưng còn người... người... Người đâu!”

Trịnh Lâm không có cách nào cứu vãn tình thế, đành lên tiếng, “Có thần...”

“Đến Nội đình úy tuyên chỉ của trẫm, giam Ứng Sùng Ưu vào... vào...”

Dương Thù đột nhiên cảm thấy miệng lưỡi cứng ngắc, không nói tiếp được nữa. Cho dù thế nào đi chăng nữa, người đó vẫn là Ứng Sùng Ưu, có thể giam chàng vào đâu đây? Thiên lao? Bộ hình? Đó là những nơi nào, sao có thể...

“Mong bệ hạ suy xét...” Trịnh Lâm cẩn trọng khuyên nhủ.

“... Phượng Đài các... giam vào gian sau của Phượng Đài các, chờ trị tội!”

“Thần tuân chỉ.”

Trịnh Lâm quay lại nhìn Ứng Sùng Ưu, thở dài rồi cáo lui. Dương Thù mím chặt môi, nhìn chăm chăm vào gương mặt khiến tim hẫng loạn nhịp, muốn nghe chàng nói gì đó.

“Thần... cảm tạ long ân...”

Dương Thù đau đớn, không nói thêm lời nào nữa, quay đầu bỏ đi.

Sau lưng hắn, trên nền đá xanh trong suốt, một giọt nước khế rơi xuống.

Trịnh Lâm phụng khẩu dụ của hoàng đế, truyền chỉ cho Nội đình úy. Trưởng quan giám sát Cố Trường Thanh nghe chỉ dụ xong thì không thể hiểu được.

Nội đình úy vốn là cơ quan phụ trách tiến hành xử lý và thẩm tra các quý tộc như quan lại hoặc những người được phong tước, Cố Trường Thanh nhậm chức ở đây từ tiền triều, từng xử lý không biết bao nhiêu vụ án, nhưng chưa bao giờ bối rối thắc mắc như lần này.

Đầu tiên, cho dù là bất kỳ tội danh nào cũng phải có một cái tên, nhưng Trịnh đại tướng quân lại không nói gì, chỉ bảo hoàng thượng hạ chỉ trị tội, còn tội gì, người lại không nói.

Thứ nữa, trước nay chưa từng có phạm nhân nào không bị giải vào thiên lao mà lại giam trong Phượng Đài các. Phượng Đài các mặc dù chỉ là một thư viện hoàng gia bị bỏ hoang, nhưng dù gì cũng nằm trong cung, có nhiều cận vệ đến đâu cũng không thể nào điều động đến đó để trông coi phạm nhân, nhưng nếu không cử người đến thì còn gọi gì là giam giữ? Nhỡ không thấy người đâu thì biết tìm ai để than khóc?

Quan trọng là tiếp theo phải làm sao? Thẩm tra nhưng không biết thẩm tra gì, phán tội cũng không biết phán tội gì, không thẩm không phán thì Nội đình úy tiếp chỉ dụ làm gì, hứa vào cho vui thôi sao?

Không còn cách nào khác, Cố Trường Thanh chỉ còn cách bẩm báo lên Khu tướng phủ, tin tức này truyền ra bên ngoài khiến triều đình chấn động.

Mặc dù cha đã cáo quan về quê, nhưng Ứng Sùng Ưu vẫn là con độc nhất của Ứng Bác, lại là đại công thần trong phong trào Cần vương, được phong tước bá, là kiếm giáo thiếu bảo, trước nay những người có mắt đều thấy hoàng đế ân sủng chàng hơn người khác. Đột nhiên chàng phải chịu tội, ai cũng muốn nghe ngóng xem rốt cuộc căn nguyên là do đâu. Thêm vào đó, Ứng Sùng Ưu mặc dù thường ngày luôn giữ khoảng cách trong giao tiếp, nhưng thực tế lại là người có tình có nghĩa nên được mọi người tôn trọng. Biết chàng phải chịu tội, không ít người tìm quân chủ cầu xin cho chàng.

Nhưng dù là những người thật lòng muốn giúp đỡ Ứng Sùng Ưu hay những người phỏng đoán cuối cùng chàng cũng sẽ được tha bổng nên nhân cơ hội lấy lòng, tất cả những người tiến cung cầu xin đều không ai ngờ rằng hoàng thượng lại trong tình trạng như vậy.

Dương Thù trước nay ân đức với uy nghiêm luôn đi liền với nhau, cho dù muốn trách móc, chỉ trích thì cũng đợi cho đối phương nói xong, nhưng sự việc

lần này không hiểu sao hoàng đế lại như một đồng thuốc nổ bị châm ngòi, động đến là phát nổ, chẳng được mấy ngày đã không còn ai dám nhắc đến nữa.

Nhưng điều khiến người ta cảm thấy kỳ lạ là dù Dương Thù ngoài mặt vô cùng phần nộ, Ứng Sùng Ưu lại không phải chịu nhiều trừng phạt. Ngoài việc bị giam lỏng trong Phượng Đài các, không được phép ra ngoài thì không hề phải chịu bất cứ cuộc tra khảo nào, ba bữa vẫn được dâng lên theo tiêu chuẩn của triều thần, khiến cho văn võ bá quan chẳng thể đoán được thánh ý.

Ứng Sùng Ưu bị giam cầm ngày thứ ba, trung thư lệnh Dương Thần đã tự dâng tấu xin đảm nhiệm chức Tây Châu tuần hải sứ, đến Tây Ninh bình định dân chúng.

Hai mươi tám đảo Tây Ninh đầu đã sáp nhập vào Đại Uyên gần trăm năm nhưng chưa từng yên ổn dù chỉ một ngày. Người dân vùng biển Tây Châu thường xuyên bị quấy nhiễu, việc chinh phạt vô cùng vất vả. Ba năm tham chiến bình định giang sơn, Dương Thần đã thể hiện tài năng chính trị cực kỳ ưu tú cùng tinh lực dồi dào, nên trước việc y muốn đến nơi mới khai phá này để thể hiện bản lĩnh, xây dựng phủ chế, giáo hóa tư tưởng cho dân đảo, quần thần vốn không ngạc nhiên, hoàng đế cũng khen ngợi vài câu, phê chuẩn bản tấu của y, đồng thời ra lệnh cho mười lăm châu ở Tây Ninh dốc hết sức giúp đỡ, hạ chỉ mười ngày sau xuất kinh.

Đối với đứa trẻ còn sót lại của Mạnh thị và thiếu niên tiếp tay phản nghịch, những người trong cuộc không ai nói gì, đội tuần bổ cũng không hề có thêm tin tức, sự việc dần dần chìm xuống.

Bởi danh tiếng trung thần đời đời của Ứng gia và công lao của Ứng Sùng Ưu trong công cuộc bình định giang sơn nên rất ít người đoán việc chàng bị nhốt trong Phượng Đài các có liên quan đến đứa trẻ kia, do vậy tội danh của chàng vẫn không được làm rõ. Khu tướng phủ vì việc này đã dâng tấu hai lần, thỉnh hoàng đế chỉ rõ tội danh của Ứng thiếu bảo, thương lượng việc trừng phạt, nhưng tất cả đều biệt tăm biệt tích, không hề nhận được bất cứ hồi đáp nào, thậm chí sau này ngay cả thái hậu trong thâm cung ra mặt khuyên nhủ cũng không thu được kết quả khiến người ta hài lòng.

Giữa lúc cơn giận của hoàng đế chưa hề thuyên giảm và thời gian định tội kéo dài một cách kỳ lạ, ngày thứ chín tính từ khi bị giam trong Phượng Đài các, Ứng Sùng Ưu được hai vị khách không ngờ tới viếng thăm.

Phượng Đài các vốn là thư viện hoàng gia, bị bỏ hoang từ thời tiên đế, tòa nhà chính đã sụp đổ, bức tường nội viện cũng bị nghiêng phân nửa, chỉ còn tiêu viện phía sau được giữ gìn nguyên vẹn, bày biện thêm một số đồ dùng nữa đã trở thành nơi giam cầm Ứng Sùng Ưu.

Mặc dù Phụng Đài các không thuộc nội cung, nhưng vẫn thuộc cung cấm, cai ngục của Nội đình úy không có quyền xâm nhập. Tiểu viện chỉ có mười mấy thái giám được cử đến lo việc giám sát và hầu hạ chàng. May mà Ứng Sùng Ưu ôn hòa đạm bạc, sau khi vào đây rất an phận, một bước cũng không rời, không gây bất cứ phiền phức gì cho người khác.

Các thái giám nhẹ nhõm hẳn nên cũng không dám làm khó chàng, có những lúc còn đáp ứng yêu cầu của Sùng Ưu, đem đến vài cuốn sách và ít giấy bút để chàng tiêu khiển.

Sớm hôm nay, cũng giống như bao ngày khác, sau khi súc miệng, điều hòa khí tức xong, Ứng Sùng Ưu lại ngồi xuống bên cạnh chiếc bàn cũ, chép sách luyện chữ cho qua ngày. Lúc cảm thấy mệt mỏi, chàng lại ngẩng đầu lên nhìn hoa cỏ mọc tràn lan trong sân không người cắt tỉa, cứ thế trải qua một ngày bình yên.

Hoàng hôn buông xuống, phía dưới bậc thềm có tiếng bước chân, thái giám đưa cơm đến, bày lên chiếc bàn tròn nhỏ giữa căn phòng, vẫn năm món một canh như thường ngày, chay mặn hài hòa, còn có cả hai bát cơm trắng.

Ứng Sùng Ưu ngồi xuống bàn, khách sáo cảm ơn. Nhưng không giống thường ngày, hai vị thái giám đưa cơm không lập tức rời đi mà đứng lại bên cạnh bàn ăn không động đậy, khiến Ứng Sùng Ưu vừa nhắc đĩa lên đã thấy lạ liền ngẩng lên nhìn.

Người hơi thấp đang trừng mắt nhìn chàng, người còn lại mỉm cười. Ứng Sùng Ưu hít mạnh một hơi, lập tức nhìn ngó xung quanh.

“Không cần nhìn nữa, Tiểu Thất lỗ mǎng như vậy, ta không đưa nó đi cùng.” Thái giám đang trừng mắt lên tiếng.

Giọng nói này chưa từng thay đổi, Ứng Sùng Ưu vừa nghe thấy liền lập tức nhận ra ngay, vội vàng bật dậy, “Su... su thúc, sao người lại đến đây?”

“Một sư diệt của ta suýt nữa bị khép vào tội phản nghịch, một đứa bị đẩy đến Tây Ninh, còn một đứa bị giam trong tiểu viện rách nát, tất cả đều khiến ta lo lắng, không đến sao được?” Su thúc tức giận hừ một tiếng.

“Vậy người này...” Ánh mắt của Ứng Sùng Ưu nhìn sang tên thái giám bên cạnh, đoán ngập ngừng đoán, “Tam sư huynh?”

“Không liên quan đến ta, Ân Chân sư thúc định đến kinh thành để tìm Tiểu Thất, kết quả lại gặp phải chuyện này.” Dương Thần nhún vai, gương mặt cũng đã được dịch dung, “May mà nơi này canh phòng không nghiêm ngặt, sư thúc chỉ cần thi triển chút công phu đã kín đáo lên vào đây được.”

Ứng Sùng Ưu chớp mắt dò hỏi, “Su thúc mạo hiểm vào đây là muốn cứu đệ tử sao?”

“Không phải vậy. Cần phải biết nơi này ra vào dễ dàng nhưng muốn trốn khỏi những gì đang thực sự trói buộc người mới khó khăn.” Ân Chân nhìn chàng một hồi, “Huống chi vị tân hoàng này không phải người bình thường, Phù Sơn của chúng ta có lợi hại thế nào đi chăng nữa, một khi đối mặt với hoàng đế, e rằng cũng khó có thể bảo vệ người. Bởi vậy chúng ta buộc phải nghĩ ra một kế sách vẹn toàn.”

Ứng Sùng Ưu cúi đầu nói nhỏ, “Không biết tam sư huynh đã bẩm báo với sư thúc những gì, nhưng hôm nay đệ tử bị nhốt ở đây đều do sai lầm của bản thân, không phải bởi hoàng thượng bạc tình bạc nghĩa... Cho dù người thực sự muốn lấy tính mạng của đệ tử để hả giận thì cũng...”

“Tất nhiên, người là hoàng thượng mà, không theo người thì còn có thể làm gì?” Ân Chân nhếch mép cười, “Nếu chết là có thể thực sự buông tay, vậy hãy chết đi.”

Ứng Sùng Ưu kinh ngạc, bất giác ngẩng đầu lên, nhìn qua nhìn lại giữa Ân Chân và Dương Thần.

Ân Chân lấy trong ngực áo ra một chiếc túi, lại lấy thêm một bình sứ nhỏ, đặt nhẹ lên mặt bàn, “Thời gian không còn nhiều, chúng ta nói ngắn gọn, người là đệ tử Phù Sơn, hẳn biết rõ trong chiếc bình này là gì?”

“Phượng Hoàng đan?” Ứng Sùng Ưu mặt dần biến sắc, trắng bệch không còn giọt máu.

“Không sai, tự thiêu rồi hồi sinh trong lửa đỏ, đây chính là Phượng Hoàng đan. Ta luôn trách sư huynh tạo ra những thứ kỳ quái vô vị, không ngờ hôm nay phải dùng đến. Hoàng đế bệ hạ muốn người phải chết, người hãy chết cho người xem. Dù thế nào chăng nữa, người cũng là đứa con duy nhất của Ứng lão thái phó, không thể nào chết rồi cũng không trả thi thể cho người ta chứ? Đợi sau khi chúng ta nhận thi thể của người, sau bảy ngày người sẽ sống lại, lúc đó hãy làm một Ứng Sùng Ưu hoàn toàn khác.” Ân Chân vừa nói vừa cười đắc ý, “Thế nào? Chiêu này của sư thúc hoàn hảo chứ? Mấy đứa nhóc các người còn phải học ta nhiều.”

Dương Thần nhìn vẻ mặt càng lúc càng khó coi của Ứng Sùng Ưu, thở dài khuyên giải, “Tiểu Ưu, ta biết trong lòng đệ còn lo lắng gì, có điều thánh tâm khó dò, ta sợ hoàng thượng nhất thời không nguôi giận sẽ làm hại đến đệ. Mặc dù nếu đệ chết, người sẽ thương tâm một thời gian, nhưng như vậy vẫn tốt hơn...”

“Không được,” Ứng Sùng Ưu lắc đầu, “Không thể làm như vậy, ta không thể đối xử với người như vậy, quá nhẫn tâm...”

“Rốt cuộc là ai nhẫn tâm?” Ân Chân nhíu chặt mày, “Người đã giam người ở đây mười ngày rồi, nhớ lúc nào đó không vui đem người ra chém đầu, chúng ta có khóc cũng đã muộn! Người cũng không phải là người lưu luyến quyền lực, giả chết, thay tên, đến một nơi khác tiêu dao giang hồ, còn hơn ở đây chờ chết.”

Dương Thần cũng khuyên nhủ, “Tiểu Ưu, đệ biết mấy hôm nữa ta phải đi Tây Ninh không? Đệ có thể đi cùng ta, nơi đó trời cao hoàng đế xa, qua mấy năm người sẽ quên đi, lúc đó đệ hãy quay lại gặp bá phụ.”

“Người sẽ không quên đâu,” Ứng Sùng Ưu vẫn kiên quyết lắc đầu. “Ta hiểu người, không thể dùng cách này để đoạn tuyệt quan hệ, việc này quá tàn nhẫn, tuyệt đối không được...”

Lông mày Ân Chân nhíu lên, vẻ nghi ngờ, “Nghe người nói, có vẻ không giống quân với thần...”

Ứng Sùng Ưu hít một hơi sâu, quỳ xuống trước mặt Ân Chân, “Su thúc, Sùng Ưu từ nhỏ có việc gì đều nói với người, lần này cũng không muốn giấu. Hoàng thượng đối với đệ tử một lòng yêu thương, đệ tử cũng không phải là... hoàn toàn không rung động. Mặc dù Sùng Ưu không định ở lại bên người, nhưng cũng không thể báo đáp tấm chân tình của người như vậy. Việc lần này, đệ tử hy vọng có thể cho người thời gian để tĩnh tâm lại. Xin su thúc yên tâm, người tuyệt đối không giết đệ tử, điều này đệ tử dám bảo đảm...”

Hai mắt khẽ chuyển động, Ân Chân quay đầu liếc Dương Thần, “Đúng như những gì nó nói không?”

Dương Thần hơi chần chừ, hồi lâu mới đáp, “Đại thể là như vậy. Nhưng... tâm tư hoàng thượng bây giờ rất khó đoán, có muốn giết lục đệ hay không, đệ tử cũng không dám đảm bảo.”

“Nếu đã vậy thì còn gì phải do dự?” Ân Chân đập bàn, “Không cắt đứt ngay sau này càng khó xử. Những việc khác ta không xen vào, nhưng tính mạng của người quan trọng. Làm như vậy mới có thể hoàn toàn chấm dứt mọi chuyện, đối với người hay với hoàng đế đều có lợi. Nghe lời su thúc, mau uống thuốc đi.”

Ứng Sùng Ưu vội nói, “Lệnh của su thúc, xin thứ cho Sùng Ưu không thể tuân theo. Hoàng thượng là người trọng tình trọng nghĩa, nếu người cho rằng chính mình đã ép Sùng Ưu vào đường chết thì nhất định sẽ không chịu nổi. Hơn nữa, nếu người muốn giết đệ tử thì đã ra tay từ lâu rồi, cần gì phải giam vào đây cho thêm phiền?”

“Ban đầu hoàng thượng không muốn giết đệ, nhưng đó chỉ là người niệm tình cũ,” Dương Thần thấy Ân Chân đang cân nhắc, vội nói thêm, “Nhưng nghe Cao Thành thái giám thân cận nói, gần đây hai vị Định vương gia và Yến vương

gia không ngừng ra vào cung, trước mặt hoàng đế nói đệ dựa công lớn mà kiêu ngạo, nên sớm tìm cách xử trí. Đệ cũng biết trước đây Ứng bá phụ từng dâng tấu đòi tiếp tục phế bỏ đặc quyền của phiên vương nên mấy vị vương gia luôn bất mãn trong lòng. Trong quốc nạn họ thu mình trốn tránh, trước nay chưa từng góp công góp sức cho hoàng đế phục hưng giang sơn, bởi vậy mới không dám mở miệng. Ngày nay mặc dù không biết đệ bị giam cầm vì tội danh gì, nhưng cảm thấy đây là một cơ hội tốt nên thi nhau ném đá xuống giếng. Hoàng thượng đang tức giận tột đỉnh, nhờ một lúc hồ đồ, đệ sẽ lãnh ít dữ nhiều.”

“Tam sư huynh,” Ứng Sùng Ưu thấy Dương Thần thêm dầu vào lửa, cau mày, “Huynh theo hoàng thượng bao năm nay, người đối nhân xử thế ra sao, kiến thức rộng lớn thế nào, hãn huynh đã rõ? Người không phải là kẻ chỉ nghe một bên mà không có chính kiến, chỉ mấy vị vương gia đó sao có thể che mắt người. Huynh nói vậy sẽ khiến sư thúc hiểu lầm, sư thúc cho rằng...”

“Ta cũng không phải là kẻ dễ dàng bị người khác dắt mũi.” Ân Chân giận tái mặt, không đợi Ứng Sùng Ưu giải thích, ngón tay nhanh như chớp điểm khắp các đại huyệt trên người chàng, khiến chàng không thể cử động, “Ta biết tại sao ngươi muốn bảo vệ hoàng thượng, ta cũng biết tại sao Tiểu Thần nói những lời tiêu cực. Có điều lúc này việc cấp bách nhất là phải bảo đảm tính mạng cho ngươi. Hơn nữa, ta cảm thấy, cái chết là biện pháp tốt nhất để hóa giải trói buộc giữa hai người. Tiểu Thần, mở miệng nó ra.”

Dương Thần vâng lời, bước lên bóp chặt lấy hai má sư đệ. Ứng Sùng Ưu cố gắng dùng chút sức lực còn lại nghiêng chặt răng, nhưng huyết đạo đã bị phong tỏa, khó lòng giãy giụa, chàng vẫn bị ép mở miệng. Nhìn Ân Chân đưa viên thuốc lại gần, trong khoảnh khắc, chàng hoảng hốt đỏ bừng mặt, hai mắt nhòa lệ.

“Ngươi vốn là đứa trẻ không dễ khóc, từ bé đến lớn sư thúc chỉ thấy ngươi rơi nước mắt vài lần, hôm nay lại vì hoàng đế mà rơi lệ, chứng tỏ trong lòng ngươi có người, chỉ tiếc... Quân thần không thể tương ái, quá nhiều cản trở, muốn có được hạnh phúc thực không dễ dàng,” Ân Chân thở dài, “Sư thúc làm như vậy, mặc dù tàn nhẫn với người, nhưng lại tốt cho ngươi. Nói cho cùng người đó vẫn là hoàng đế, có thích ngươi cũng chỉ là nhất thời mê muội, ngươi thực sự cho rằng ngươi chết rồi hoàng thượng không thể sống tiếp được ư? Bởi vậy, nghe lời sư thúc, ngủ đi, sau khi tỉnh dậy, tất cả chỉ còn là dĩ vãng.”

Lời nói vừa dứt, một viên thuốc đỏ tươi đã được nhét vào miệng Ứng Sùng Ưu, trôi xuống cổ họng.

Dương Thần thả lỏng tay, không đành lòng nhìn ánh mắt đau khổ của sư đệ nên ngoảnh mặt quay đi.

“Ngươi còn ngây ra đây làm gì, đưa nó lên giường, còn nhiều việc phải làm nữa kia.” Ân Chân vô cùng điềm tĩnh, một mặt dặn dò Dương Thần, một mặt

khẽ thấm những giọt nước mắt đang lăn dài trên má và mồ hôi toát ra trên trán Ứng Sùng Ưu.

Dương Thần vâng dạ, ôm ngang người Ứng Sùng Ưu đặt chàng nằm gọn trên giường, cẩn thận điều chỉnh tư thế thoải mái nhất, nói khẽ bên tai chàng, “Đệ yên tâm, ta sẽ an ủi hoàng thượng, không để người làm gì góc ghech...”

Ứng Sùng Ưu mặc dù không thể cử động hay nói chuyện nhưng hai mắt đã đỏ hoe, khí huyết cuộn trào, cơ hồ khiến chàng nghẹn thở.

“Uống loại thuốc này chắc không khó chịu đến vậy.” Ân Chân khẽ vuốt ngực cho chàng, luôn miệng nói, “Người không được quá kích động, nếu không trạng thái chết không được hoàn thiện, bị phát hiện thì rắc rối tới Sư thúc, thân nhiệt Tiểu Ưu bắt đầu giảm xuống rồi, người nhanh lên.” Dương Thần cố kìm nén không nhìn mặt Ứng Sùng Ưu lúc này, y đập vỡ bát sứ, nhặt một mảnh vỡ to đưa Ân Chân.

“Đừng sợ, chỉ ngứa một chút, không đau lắm đâu.” Ân Chân biết rõ lúc này tri giác Ứng Sùng Ưu đã bắt đầu tê liệt nhưng vẫn dịu dàng vỗ về, khẽ cầm cổ tay chàng, nhận miếng sành từ Dương Thần, vừa giơ lên lại khựng lại.

“Sư thúc?” Dương Thần thắc mắc.

“Không được, cắt cổ tay thì nhẹ nhàng quá, cắt cổ họng có vẻ thâm hơn”.

“Cắt cổ họng?” Dương Thần kinh hãi kêu lên, tay Ân Chân đã đưa đến rạch một đường nhỏ giữa cổ Ứng Sùng Ưu, sau đó tiện tay vứt miếng sành xuống đất, từ trong ngực rút ra một túi da và một hộp nhỏ. Ân Chân cắt túi da, đổ ra một túi máu tươi, bôi lên quanh chiếc gôi ngay dưới cổ Ứng Sùng Ưu và tấm đệm, tiếp tục mở nắp hộp, lấy ra một thứ cao màu đỏ, bôi dọc theo vết cứa trên cổ chàng, không lâu sau miệng vết thương vốn nhỏ và nông đó bỗng sưng to lên, khiến người ta nhìn vào ngỡ là vừa sâu vừa thô, rất đáng sợ.

“Mặc dù tình trạng vết thương là giả, nhưng miệng vết thương là thật, hơn nữa đến lúc ấy cơ thể vừa lạnh vừa cứng, đám thái y cũng không thể phát hiện ra điều gì khác thường.” Ân Chân rất hài lòng với tác phẩm của mình, sau khi thu dọn túi da và hộp cao gọn gàng liền quay lại vỗ nhẹ vào trán Ứng Sùng Ưu, “Con ngoan, ngủ đi, đừng lo lắng về phụ thân ngươi, ta sẽ thông báo, không để ông ấy phải đau lòng.”

Ứng Sùng Ưu nhắm chặt mắt, chỉ thấy cảm giác tê dại đang lan nhanh dần từ đầu ngón chân lên toàn thân, cuối cùng gương mặt cũng không còn cảm giác gì nữa, chỉ có ý thức vẫn tỉnh táo như thường. Nghĩ đến cảnh Dương Thù ngày mai nhận được tin, chàng đau đớn khôn cùng, trong đầu trống rỗng, chỉ giữ vững một suy nghĩ duy nhất, “Không được ngủ, tuyệt đối không được ngủ?”

Nhưng cuối cùng ý thức của chàng cũng không thể cưỡng lại được tính. Một lát sau, căn phòng yên tĩnh, dù là người đang nằm, người đang ngồi hay đang đứng cũng không ai lên tiếng. Qua nửa tuần trà, Dương Thần ấn nhẹ vào mạch Ứng Sùng Ưu, gật đầu nhìn Ân Chân.

“Đi thôi.” Ân Chân đứng dậy, thương xót nhìn về phía giường nằm, “Mặc dù biết là giả, nhưng giờ nhìn nó lạnh băng bất động trên giường, trong lòng ta cũng buồn khôn xiết. Không biết hoàng đế sẽ cảm thay thế nào?”

Dương Thần đột nhiên rùng mình, không dám trả lời câu hỏi này, chỉ cúi đầu lặng im.

Ân Chân cũng không nói thêm gì nữa, hai người yên lặng rời khỏi căn phòng, xuyên qua bãi cỏ hoang, mất hút trong bóng đêm.

Căn lâu nhỏ ở Phụng Đài các tĩnh mịch, chỉ còn lại ánh trăng chiếu rọi khắp căn phòng và một chiếc giường cô độc.